

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 5.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ, μετὰ εἰκόνας, (συνέχ.), μυθιστ. Ε. DUBREUIL, μετάφρ.

Σ. Τ. — Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία Α. Λουμᾶ, (συνέχ.), μετάφρ. Δμλ.

— Η ΑΡΚΤΟΣ, ἐκ τῶν τοῦ Ρώσου κόμητος Sollohou.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8,50

ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.

Ἐν Ῥωσίᾳ βούβλια 6.

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ERNEST DUBREUIL

Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον.

ΓΛ'

Τὸ δεῖπνον.

Ἐν τινι αἰθούσῃ τοῦ μεγάρου τοῦ ἀρχοντος Δὲ Ζιάκ ἦτο παρατεθειμένον τὸ προαγγελθὲν δεῖπνον.

Ἄπαντες οἱ συνδαιτυμόνες, οὓς ἤδη γνωρίζομεν, ἐκάθηντο περὶ τῆς τραπέζης καὶ αἱ προπόσεις διεδέχοντο ἀλλήλας.

Αἰφνης, ἐν τῷ μέσῳ τῆς εὐθυμίας καὶ τῆς γενικῆς χαρᾶς, ἐνεφανίσθη ὁ Ἀμερικὸς

— Τί θέλεις, Ἀμερική; ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ Ζιάκ μετὰ βλέμματος βλοσυροῦ.

— Κύριε, ἀπήντησεν ὁ θεράπων, ὁ ἀρχηγὸς τῶν βοεμῶν ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἤλθον μετὰ τοῦ ἀρχοντος τῆς Γραβίλλης ζητεῖ νὰ μάθῃ ἂν πρέπη νὰ παρουσιασθῇ ἐνώπιόν σας.

— Ἄ! ναι, ἄς ἔλθῃ ἀμέσως! εἶπεν ὁ Ζιάκ... τί λέγεις καὶ σύ, Γραβίλλη;

Ὁ Γραβίλλης ἐκλινε τὴν κεφαλὴν καταφατικῶς.

Ὁ Ἀμερικὸς, ὑποκλινάς, ἐξῆλθεν.

Μετ' οὐ πολὺ δὲ ἀντήχησεν ἐξωθεν κρότος τυμπάνων καὶ ὀργάνων καὶ ἡ μικρὰ συνοδία τῶν βοεμῶν εἰσῆλθεν ἄδουσα καὶ ὀρχουμένη ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἀκολουθουμένη δὲ ὑπὸ τοῦ Νασίμ καὶ τῆς Ζολάνδης.

Παρατεταμένα χειροκροτήματα ἀντήχησαν ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἅμα τῇ ἐμφανίσει αὐτῶν.

Μετὰ τὴν προανάκρουσιν ταύτην, ὁ Νασίμ καὶ ἡ Ζολάνδη προὐχώρησαν πρὸς τὸ μέσον τῆς αἰθούσης, ὅπως ψάλλωσι δωφιδίαν τινά, ἣν ὁ χορὸς ἐμελλε νὰ συνοδεύσῃ διὰ τῶν τυμπάνων καὶ οἱ χορευταὶ καὶ αἱ χορευτήριαι δι' ἀσέμνων πηδημάτων.

Ἐνῶ δὲ πάντα ταῦτα ἐξετελοῦντο, ὁ Γραβίλλης, στραφεὶς πρὸς τὸν Ζιάκ

— Λοιπὸν πῶς σοὶ φαίνεται ἡ ὥραία μου βοεμή, ἀγαπητέ μου Ζιάκ, εἶπε δείξας αὐτῷ διὰ τῆς χειρὸς τὴν Ζολάνδην.

Ἀκούσασα προφερόμενον τὸ ὄνομα τοῦ Ζιάκ, ἡ Ζολάνδη ἔμεινεν ἐμβρόντητος.

Εἶτα, ὀπισθοχωρήσασα βήματ' αἰτίνα, προσήλωσεν ἐπὶ τοῦ Νασίμ τοὺς ζωηροὺς ὀφθαλμούς της καὶ ἐξέτεινε πρὸς αὐτὸν τοὺς βραχίονας.

— Ὁ Ζιάκ!... ἐπιθύρουν, ὁ Ζιάκ!... ἄχ! κατάρρα!...

Ὁ Νασίμ, κάτωχρος ἤδη γενόμενος, ὤρμησε πρὸς τὴν Ζολάνδην, τὴν ἤρπασεν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ ἔσυρεν αὐτὴν ἐκτὸς τῆς αἰθούσης.

Εἰς ἐν νεῦμα τοῦ Ζιάκ δώδεκα ἄνδρες ὀπλισμένοι εἰσῆλθον ἐν τῇ αἰθούσῃ.

— Διώξετε ἀμέσως αὐτὸν τὸν ἄθλιον! εἶπε δείξας αὐτοὺς τὸν Νασίμ.

Ὁ νέος ἐξέβαλεν ὠρυγὴν καὶ ἐνηγαλίσθη τὴν Ζολάνδην.

— ὦ! ἐκράυαξεν ἀγρίως, δὲν θά μού την πάρετε!...

Καί, ἐξαγαγὼν τὸ ἐγχειρίδιόν του, ἤγειρεν αὐτὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς νέας.

Ἄλλ' εἰς τῶν στρατιωτῶν ἤρπασε τὸν βραχίονα αὐτοῦ καὶ δι' ἰσχυρᾶς δονήσεως ἀνέτρεψεν αὐτὸν κατὰ γῆς.

Ἄπαντες οἱ συνδαιτυμόνες παρετήρουν ἐκπληκτικοὶ τὰ γενόμενα.

— Ἡ Ζολάνδη!... ἀνέκραξεν ἐπὶ τέλους ὁ Ζιάκ μετ' ἀγρίας χαρᾶς, ἡ Ζολάνδη!... εἶνε αὐτή!... τὴν ἐπανευρίσκω!...

Ἄχ! αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν θά διαφύγῃ ἀπὸ τὰς χειρᾶς μου!...

Καὶ προὐχώρησε βραδέως πρὸς τὴν νέαν, ἐνῶ αὐτὴ ὀπισθοχώρει.

Αἰφνης βαθύς στεναγμὸς ἐξῆλθε τοῦ στήθους τῆς Ζολάνδης.

— ὦ!... ἀνέκραξεν, ἐνθυμούμαι!... ἐνθυμούμαι!... Ὁ ἀρχων Δὲ Ζιάκ!... .

— Ρίψετε αὐτὸν τὸν ἄθλιον εἰς τινὰ φυλακὴν, κάτω εἰς τὰ ὑπόγεια, καὶ διώξετε αὐτοὺς τοὺς ἄλλους ἀπ' ἐδῶ!... ἀνέκραξεν ὁ Ζιάκ.

Ἐνριπῆ ὀφθαλμοῦ ἡ αἰθούσα ἐξεκένωθη.

Ἡ Ζολάνδη, σχεδὸν ἀναίσθητος, ἐρίφη ἐπὶ τινος σκιμποδος.

Ὁ Ζιάκ ἔκρουσε τὸν κῶδωνα καὶ ἀμέσως ὁ Ἀμερικὸς ἐνεφανίσθη.

— Ὁδήγησον τὴν νέαν αὐτὴν εἰς τὸ δωμάτιόν της, εἶπεν ὁ Ζιάκ. Θέλω νὰ ἐπχγρυπνήτε αὐστηρῶς ἐπ' αὐτῆς, αἱ δὲ γυναῖκες, αἵτινες θά την ὑπηρετῶσι, νὰ μὴ ἀφήσωσιν αὐτὴν οὐδὲ μίαν στιγμὴν μό-

νην. Ἐπίσης δὲ ἀπαιτῶ, ὥστε σεῖς ὅλοι νὰ σέβεσθε καὶ περιποιήσθε αὐτήν. Πηγαίνετε, κυρία, καὶ μὴ ζητήσετε νὰ δραπετεύσετε καὶ ἐκ δευτέρου, διότι θά ᾔνε ἀφροσύνη.

Ἡ Ζολάνδη, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν, ἠγέρθη ἵν' ἀκολουθήσῃ τὸν Ἀμερικόν. Ἐνῶ δὲ διήρχετο ἐνώπιον τοῦ Ζιάκ, ἔριψεν ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα πλήρες μίσους καὶ ἀποστροφῆς.

ΛΖ'

Ὅπου ὁ Μαλκράφτ μεγάλως ἐξεπλάγη.

Μόλις ἡ ἀμαξα, ἡ μετενεγκοῦσα τὸν Ὀλιβιέρου καὶ τοὺς δύο φίλους του εἰς Λανζαί, ἐσταμάτησεν ἐνώπιον τῆς οἰκίας των, ὁ Ζεβὰν ἔστειλεν εἰς τὴν πόλιν τὸν Μωκλέρ, ὅπως ζητήσῃ χειρουργόν τινα.

Τούτου δ' ἐλθόντος, καὶ μετ' αὐστηρὰν ἐξέτασιν ἀποφανθέντος ὅτι αἱ πληγαὶ τοῦ Ὀλιβιέρου δὲν ἦσαν ἐπικίνδυναι, ὁ Μαλκράφτ, ὅστις δὲν ἤθελε νὰ παρατηρηθῇ διὰ τὴν ἐκ τῆς μονῆς ἀπουσίαν του, ἔσπευσε νὰ ἐπανεῖλθῃ εἰς αὐτήν, σκεπτόμενος καθ' ὁδὸν περὶ τῆς διαγωγῆς, ἣν ἐμελλε ν' ἀκολουθήσῃ ἐνώπιον τῆς Ἰσαβέλλας.

Ὅτ' ἐφάνη εἰς τὴν θύραν τῆς μονῆς, ὁ ἀδελφὸς Ἰουστινιανὸν ἔτρεξε πρὸς αὐτόν.

— Τέλος πάντων ἦλθε, ἀδελφέ μου... Ἡ ἀπουσία σου πολὺ μὰς ἀνησύχησε.

— Σὰς ἀνησύχησεν; εἶπεν ὁ Μαλκράφτ. Κεὶ διατί; Τὸ πρᾶγμα εἶνε ἀπλούστατον... Δὲν σου εἶπα ὅτι θά ὑπάγῃ εἰς τὸν ἐφημέριον τοῦ ἀγίου Γατιέν;...

— Ναι... ἄλλα... .

— Τί;

— Ἡ βασίλισσα σ' ἐζήτησε πολλὰκις.

— Ἄ!

— Ὅτε δὲ τῇ εἵπομεν ὅτι ἦσο εἰς Τουαρίνην, ἐφάνη πολὺ ἀνήσυχος.

— Θά ὑπάγῃ ἀμέσως εἰς αὐτήν καὶ θά την διαβεβαιώσω ὅτι τοῦτο συνέβη ἀκουσίως μου... .

— Θά κάμῃς πολὺ καλά, ἀδελφέ μου. Πάραυτα δὲ ὁ Μαλκράφτ ἀνῆλθε τὰ δώματα τῆς βασιλείσης.

Μόλις παρετήρησεν αὐτὸν ὁ ἀξιωματικὸς τῆς ὑπηρεσίας, ἔσπευσε νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν βασίλισσαν περὶ τούτου καὶ μετὰ τινα